PoortaoL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM

REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▾ 4285 AV WOUDRICHEM ▾ info@woudrichemvesting.nl ▾ JAARGANG 19 ▾ 4 OKTOBER ▾ 2021

Opvolgster van Baldadig wil er een lunchroom van maken maar moet het eerst bij de bank rond zien te krijgen.

Hotel wordt droomkasteel of blijkt dat nu weer een luchtkasteel? De buurt is ervoor maar wie is Erna?

Burendag was weer een succes in de vesting. Columnist Em geeft de aanstichters een koekje van eigen deeg.

Werelderf goed, -beter, -best! Wie helpt mee de Vesting nog werelderfgoedwaardiger te maken?

Probleem van uitpuilende vuilinisbakken lijkt opgelost. De rattenvanger van de vesting is een coöperatieve visboer.

DEINING ROND HOTEL

Als een wervelwind kwam ze het stadje binnen: Marian Dingena. Nog voordat er een voorlopig koopcontract was getekend, schreeuwde ze het van de daken: "Ik ben de nieuwe eigenaresse van het hotel!"

Het hotel aan de Molenstraat staat niet te koop, je kunt er woonruimte huren. Maar als je een goed bod doet, is bijna alles te koop. En dat deed Dingena. Zonder aankoopmakelaar of bouwkundige keuring sloot ze tien dagen geleden een mondelinge overeenkomst met de beduusde eigenaren Tony Vos en Joost de Kok. Euforisch toeterde ze nog diezelfde dag het nieuws door de vesting. Bij de leugenbank, buren, in winkels, waar niet. "Iedereen die ik ontmoet, bied ik werk aan in het hotel. Ik heb al vier mensen aangenomen", zegt Dingena op het terras van het hotel.

Parel

Ze groeide op in Woudrichem en Gorinchem en woont nu in Scheveningen, samen met haar kinderen van 14 en 16 jaar. De aankoop van het hotel is voor haar een droom die werkelijkheid wordt. Ze zegt meer vastgoed te beheren in binnen- en buitenland, maar het pand aan de Molenstraat beschouwt ze als de parel in de kroon. "Mijn opa en mijn vader hebben hier gewoond. Franciscus Dingena was in de jaren zestig directeur van het postkantoor en wethouder in Woudrichem. Hij woonde boven het postkantoor. Mijn vader sliep op zolder, ik heb er nog een tekening van hem gevonden!"

De huurders in het hotel heeft ze ook alvast maar verteld dat ze de nieuwe eigenaar is en dat ze zich voorlopig geen zorgen hoeven te maken want rustig kunnen blijven wonen. Onaangekondigd loopt ze door het hotel, maakt links en rechts praatjes, terwijl er nog geen voorlopig koopcontract is getekend.

Dingena houdt ervan om op de zaken vooruit te lopen. Als ze dat niet had gedaan in haar leven, was ze nooit zover gekomen, zegt ze. "Vraag liever om vergiffenis dan om toestemming, zei mijn opa altijd. Hij is mijn grote voorbeeld. Hij heeft zich opgewerkt van postbode in Maastricht tot postdirecteur en wethouder in Woudrichem."

Bijenkorf

Dingena poseert vrijmoedig voor de camera, steekt nog een sigaret op en vertelt wat haar plannen zijn. Het moet een gezellige bijenkorf worden met buiten een terras met uitzicht op het water en muzikale optredens. Aan de voorzijde komt een artgallery ("ik durf me sinds kort ook kunstenaar te noemen"). In de aanbouw achter is plek voor een bakker die ook lokale producten verkoopt. De eerste verdieping is voor de verhuur van kamers en boven op zolder komt een penthouse voor haarzelf of misschien haar moeder die nu in een aanleunwoning woont in Gorinchem. Om dit alles te financieren klopt ze aan bij buitenlandse investeerders en gaat ze de overheid vragen om een kunstenaarsondersteuning en een subsidie voor de inzet van mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Maar ook zonder subsidie gaat het haar lukken, verzekert ze. "Ik ga er een stichting van maken", zegt Dingena, die economie studeerde in Rotterdam en daarna bedrijven adviseerde en zelf vastgoed kocht. Door omstandigheden stond haar bedrijf de afgelopen jaren op een waakvlam maar nu heeft ze een herstart gemaakt met het coachen van leidinggevenden in het bedrijfsleven. De aankoop van het hotel ziet ze als een romantisch ideaal én een investering. "Ik ben ook zakenvrouw. Over vijf of tien jaar is dit pand het tienvoudige waard."

Na de aanbetaling, zegt ze, betrekt ze een kamer in het hotel zodat ze verder aan haar plannen kan werken. "Het eerste wat ik ga doen is stokrozen planten! O ja, en er komt ook een moestuin." De huidige eigenaren willen eerst zien en dan geloven. Als de aanbetaling uitblijft, is alles luchtfietserij.

Afgelopen zaterdag moest Dingena het voorlopige koopcontract hebben getekend. Dat is niet gebeurd. Ze was niet voor commentaar bereikbaar.

Opgelost

Uitpuilende vuilnisbakken, niet zelden opengetrokken door meeuwen en ratten en dus veel troep op straat.
Dat is wat mensen, na een mooi weekend, vaak 's maandagsmorgens buiten de waterpoort aantreffen.

Veel inwoners storen zich daar aan. De één vindt dat de gemeente vaker de vuilnisbakken moet legen. De ander vindt dat de visboer en de frietboer de vuilniszakken zelf mee moeten nemen als bedrijfsafval.

'Dacht het niet' zegt Wiljo Struik eigenaar van Vishandel Struik die zomers iedere woensdag en zaterdag buiten de waterpoort in zijn wagen vis bakt en verkoopt. 'Wij willen als we hier staan met liefde alle vuilnisbakken legen en er nieuwe zakken in doen, maar als de gemeente die maar één keer in de week komt legen dan schiet dat natuurlijk niet op.' Struik bedacht een oplossing. Als de gemeente een grijze container plaatst, ruimt hij de vuilniszakken op en stopt die in de container. Na veel aandringen stond die grijze container er dan afgelopen zaterdag. Speciaal voor 't Poortaol werd de eerste vuilniszak er in gedaan.
Struik is blij met deze vorm van samenwerking maar hoopt wel dat de gemeente er een grote container van wil maken want zo'n kleine zit zo vol.

Wa doede gij daor?

Altijd al willen weten wat er gebeurt achter dat raam? In deze rubriek neemt 't Poortaol een kijkje in bedrijfsruimten.

Dansen

je hebt van die dagen
met storm en met regen
met moe en verdrietig
en overal tegen
maar nukken en druilen
dat helpt voor geen meter
dus janken mag best eens
maar dansen is beter

Stilla Maris

Oceaan in een druppel

Aan het eind van de Landpoortstraat woont Mirjam Wolters met haar gezin. Mirjam heeft een schrijfbedrijf dat luistert naar de naam 'Stilla Maris'. Dat is Latijn en betekent in het Hebreeuws 'druppel in de zee'. Haar lievelingsdichter Rumi (1217-1273) schreef ooit: "Je bent niet een druppel in een oceaan, maar de hele oceaan in een druppel."

Mirjam schrijft en dicht. Deels in opdracht voor uitgevers gericht op basisonderwijs of bijvoorbeeld de Kinderboekenweek maar ook in eigen beheer. "Van schrijven word ik blij. Woorden de wereld in sturen dat is m'n missie. Als je dan ziet of hoort dat jouw woorden iemand raken of steun kunnen bieden, dan vind ik dat supermooi. Dat geeft me veel energie." Dichten is voor Mirjam "met zo min mogelijk woorden, zoveel mogelijk proberen te zeggen." In 2019 ging ze een 'honderd dagen gedicht of gedacht' uitdaging met zichzelf aan. Toen ze het honderdste gedicht had geschreven was ze erg blij dat het gelukt was! De vijf mooiste gedichten werden professioneel opgemaakt en in eigen beheer als kaart gedrukt. "Eigenlijk is iedere kaart een klein cadeautje in de brievenbus van de ontvanger", schrijft Mirjam op haar website: stillamaris.nl en het is waar; zowel haar boeken als bijvoorbeeld de kaarten zien er zeer verzorgd uit.

Ter gelegenheid van de vijfjarige verjaardag van 'Stilla Maris' zal er een nieuwe bundel kaarten worden gedrukt.

WERELDIDEE

In deze nieuwe rubriek plaatsen we ideeën die de vesting nog 'Werelderfgoedwaardiger' maken. Formuleer uw idee in maximaal vijftig woorden en mail het naar info@woudrichemvesting.nl

Volgens mij zou de vesting nog Werelderfgoedwaardiger zijn als er verlichting komt op de loop- en fietsbrug (op de beer) tussen de Stadshaven en de Rijkswal.

Annemiek van Straten.

Poortaol-nr26-4okt21.indd 1 3-10-2021 11:03:19

Witte nog ...

door
Hennie Neven-Ros

Oorlogswinter in Woerkum

In 2008 kwam een ploeg met een sneeuwkanon half Woerkum onder spuiten en een vrachtwagen vol Duitse soldaten kwamen de boel onveilig maken.

Dan werden de camera's aangezet en hoorde je constant roepen..stilte... actie... take 1... take 2... Dat moest snel, want ook nep-sneeuw smelt gauw.
De opnamen van "Oorlogswinter" naar het boek van Jan Terlouw waren begonnen. De filmploeg had bezit genomen van de vesting en je waande je in de oorlogsjaren van de jaren '40 van de vorige eeuw. Overal zag je Woerkumse figuranten, met koffertjes en handkarren lopen in ouwe vodden, die met trieste gezichten hun serieuze rol speelden, met de voeten in het schuim. De straten stonden er vol mee... en wachten... en maar wachten.

In de kerk kon je je verkleden en als je de motten uit het pak geklopt had, kon je muf ruikend aansluiten bij de grote groep semi-acteurs die net als de echte acteurs stonden te wachten tot ze hoorden... Stilte... actie...take... En daar gingen ze weer van de Bagijnenstraat naar de Landpoortstraat en weer terug, sloffend door de wolken van sop-sneeuw en ze voelden zich ineens echte filmsterren.

De Duitse soldaten scharrelden intussen door de straten met het geweer in de aanslag tussen de echte filmsterren door en overal zag je jeeps, motoren en ander oorlogsspul. Een straat vol rails, waar de camera over gleed als een trein, maakte dat je wist dat het allemaal niet echt was.

Intussen werden er tegen de kerkmuur mensen geëxecuteerd en soms moest dat wel drie keer over, dus stonden de lijken weer vrolijk op om opnieuw tegen de grond geschoten te worden... bizar...
De 15-jarige hoofdrolspeler Martijn Lakemeier is wel tien keer door de Bagijnenstraat aan komen hollen om te proberen over het muurtje bij de kerk te springen, om dan weer tegengehouden te worden door twee Duitse soldaten, terwijl zijn filmvader voor de zoveelste keer neergeschoten werd. Na afloop van zo'n scene stonden de soldaten en de acteurs gezellig te poseren voor de fans.

Na een paar dagen was het spektakel voorbij en bleef er een armoedig laagje sop-sneeuw achter in de straten van Woerkum. Woerkum was weer een ervaring rijker. Toen de film klaar was gingen we met z'n allen kijken in bioscoop Hollywoud. Met al die Woerkummers op het witte doek was het een feest van herkenning. 'Kik dâär hèdde Jâpe en das Jân en Annemieke en ohhh...kik Hûûpe is...'

850.000 Mensen hebben al die Woerkummers zien schuifelen door de sneeuw en ongeveer 60.000 Belgen ook nog... maar... roem is vergankelijk, dus geen enkele Woerkummer wordt meer herkend als zijnde belangrijke figurant en ze kunnen gewoon weer anoniem over straat.

Dagboek van Jacoba

Fragmenten uit het fictieve dagboek van Jacoba van Beieren
door Claudia Maser-Grabner

16 augustus 1415

Na wat tegenslag zijn wij gisteren in Woudrichem aangekomen. Wat geniet ik van het huis aan de rivier. Ik zou hier graag mijn kinderen groot willen brengen maar Jan zegt dat Engeland strategisch gezien een betere plek is. Ik zal me hier nog in verdiepen en advies aan vader vragen. Elke avond slaapt Jan in mijn vertrek. Niemand had mij verteld dat dit gebruikelijk is wanneer men gehuwd is. Ik had vorige maand van mijn meid gehoord dat de echtgenoot je enkele keren per maand in de avond een bezoek brengt. De frequentie hing af van de leeftijd van de echtgenoot. Het is duidelijk dat ze er te weinig van weet of mij maar wat op de mouw gespeld heeft.

Het gehele huis ruikt naar bijenwas en zachte olie. Tijdens onze afwezigheid heeft alles een grote beurt gekregen. De vloeren en meubels glimmen en in elk vertrek staan geurige bossen bloemen om ons te verwelkomen. We hebben zojuist gedineerd, zes gangen kwamen er voorbij om te vieren dat we getrouwd zijn. De rivierkreeft en zalm waren zo zacht als boter en de kok had zich overtroffen met een romig fruit dessert. Mijn buik is zo rond dat het lijkt alsof ik al zes maanden draag.

Jacoba

column

Burenuurtje

Na de vanouds bekende Derde Dinsdag in september, is de Vierde Zaterdag van diezelfde maand aan een niet te stuiten opmars bezig. Intussen alweer vijftien jaar wordt in dat weekeinde 'Burendag' georganiseerd. Betrokken vrijwilligers nodigen aanwonenden uit om een uurtje samen te scholen. Achter-, over- en onderburen die elkaar allicht zwijgend met een knikje voorbij zouden lopen, die je misschien van gezicht kent maar zeker niet van naam - die verzamelen zich nu in een steeg om samen een kopje koffie te nuttigen. Mede mogelijk gemaakt door bijdragen van het Oranjefonds en een nationale koffiebrander met een geschiedenis die terugvoert tot diep in de achttiende eeuw.

Voorwaar, een mooi initiatief. Je spreekt nog eens iemand, proeft lekkere lokale baksels en je voegt eindelijk de daad bij het woord om die lang verbeide afspraak nu toch echt te agenderen. En dat met een muziekje op de voorgrond. Burendag brengt ook in de Vesting de mensen feestelijk tot elkander.

En toch. Het initiatief roept tegelijkertijd ook gemengde gevoelens op. Of je je tegenwoordig nog met de Oranjes zou moeten associëren – al is het maar een comité met een goed doel - is intussen een gerechtigde vraag.
Alle debacles rondom prethuisjes, miljoenensalarissen, racebanen en jachtlusten werpen een smet over alles wat hier ook maar zijdelings mee kan worden geassocieerd. Of je je zou moeten laten leiden door een koloniale koffiebrander is een ander twistpunt. Los van de vraag of de geleverde koffie tot de werkelijk duurzame soorten behoort, alle keurmerken ten spijt, is hier het fnuikende neveneffect toch dat je onderdeel wordt van een uitgekiende marketingstrategie. De feestelijke vlaggenlijn die het initiatief decoreert is hiervan de niets verhullende manifestatie.
Hulde aan de organisatoren, zeker en vast, maar we blijven onze eigen taartjes wel meebrengen. De cookies van DE zijn daarbij volstrekt overbodig.

Em

Gemeente legt oor te luister

"Het valt burgers van de vesting op dat ambtenaren weinig visie en sturing hebben als het gaat om maatwerk dat nodig is voor de vesting ...". Zo begint de mail van de Vestinggouverneur aan wethouder Matthijs van Oosten en gebiedsregisseur Rick Dollekens.

Op hun verzoek heeft de Vestinggouverneur contact opgenomen met alle buurtverenigingen. De gemeente zoekt namelijk een klankbord voor haar vestingbeleid. Andere kernen hebben daar een officiële dorpsraad voor. Zo'n dorpsraad is het eerste aanspreekpunt voor de gemeente en fungeert ook als klankbord voor bestuurlijke vraagstukken. Voor de vesting heeft het bewonersplatform "MAAS!" zo'n klankbordfunctie. Maar door corona is de laatste editie van MAAS! al weer even geleden (2019) terwijl er genoeg knelpunten zijn die aandacht verdienen.

Op 16 september was er een eerste verkennend overleg tussen de gemeente en de buurtverenigingen. Omdat van Oosten ziek was nam wethouder Roland van Vugt de honneurs waar. De buurtverenigingen hadden hun achterban geraadpleegd en kwamen met een flinke lijst op- en aanmerkingen over verkeer, afval, ratten, groenonderhoud, horeca, gemeentelijk vastgoed, gemeenschapsvoorzieningen en de gebrekkige aandacht voor esthetiek (de vesting telt alleen al acht verschillende soorten parkeerpaaltjes).

De buurtverenigingen hebben niet de ambitie om bewoners formeel te vertegenwoordigen, maar zij verwoorden graag de belangen en wensen van bewoners. De gemeente lijkt open te staan voor samenwerking. Als vestingcourant houden we bewoners op de hoogte van de ontwikkelingen.

Redactie:
Ronald van den Ende
Lukas van der Klaauw
Sophie Krale
Monique van de Ven
Cecilia Verhaar

Fotografie:
Sophie Krale
Annemiek van Straten

Illustratie: Ineke Becht

Contact: 06-53 20 60 99
info@woudrichemvesting.nl

Sponsoring:
Ook deze editie wordt weer gesponsord dankzij de bijdrage van een of meerdere vestingbewoners. Hartelijk dank daar voor!

Voor de volgende uitgaven **zoeken we weer nieuwe sponsoren**. Sponsor bijdrage is 50 euro voor zakelijke sponsoren of minder voor privé personen (en natuurlijk kunt u ook uw naam en/of bedrijf hier vermeld krijgen).

Volg **@poortaol** op Instagram.